

# Scrisoarea Prelatului (14 februarie 2017)

Scrisoarea Prelatului despre  
concluziile ultimului Congres  
general, care a avut loc la Roma  
în luna ianuarie 2017.

03.03.2017

Dragii mei: Isus să-i aibă în pază pe  
fiicele și fiii mei!

1. Doream tare mult să vă scriu din  
nou, de data aceasta ceva mai pe  
larg. Cu aceste rânduri vreau să vă  
fac să aflați concluziile ultimului

Congres general, care a avut loc la Roma, în luna ianuarie care a trecut. Fac aceasta pentru că, ca și Pr. Javier în anul 2010, aş vrea ca toți să simțiți ponderea Lucrării, grija pentru suflete, responsabilitatea de a duce înaintea această mică familie pe care o formăm. Împreună cu întreaga Biserică, noi aspirăm, după expresia Sfântului Paul, să reconciliem lumea cu Dumnezeu (cf. 2 Cor 5, 19): o sarcină imensă, care ne-ar copleși, dacă nu am conta pe harul divin.

Nouă ne revine, așa cum vă scriam cu cuvintele Sf. Josemaría, în prima mea scrisoare ca Părinte al acestei mici părți a Bisericii, să răscumpărăm și să sfințim timpul nostru, să înțelegem și să împărtășim preocupările celorlalți. Reiau acum firul acestor cuvinte: ***nu este adevărat că toți oamenii de azi – așa, în general și împreună – să se închidă în ei înșiși sau să rămână indiferenți față de ceea ce credința***

*creștină ne învață despre destinul și ființa ale omului; nu este cert că oamenii acestor timpuri să se ocupe doar cu lucrurile lumești și să se dezintereseze de a privi cerul. Deși nu lipsesc ideologiile – și persoanele care să le susțină – că sunt închise, există în epoca noastră dorințe mari și atitudini mizerabile, eroisme și lașități, iluzii și dezamăgiri; ființe care visează la o lume nouă, mai dreaptă și mai umană și altele care, poate, decepționate în fața înfrângerii idealurilor lor inițiale, se refugiază în egoismul de a căuta doar propria liniște sau rămân neclintite în greșeala lor.*

*Tuturor acestor bărbați și acestor femei, oriunde s-ar afla ei, în momentele lor de exaltare sau în cele de criză și de înfrângeri, le vom aduce anunțul solemn și clar al Sfântului Petru, de după zilele care au urmat Sărbătorii de*

***Rusalii: Isus este piatra de unghiulară, Răscumpărătorul, întregul vieții noastre, pentru că în afara Lui nu le-a fost dat oamenilor alt nume, sub cer, prin care să ne putem mântui (Fapt 4, 12 )***[1].

*Toți împreună cu Petru la Isus prin Maria*

2. Papa este, pentru Biserică, Petru cel care îl anunță pe Cristos lumii, proclamând bucuria Evangheliei[2]. Congresul general a dorit să reafirme, în primul rând, uniunea noastră filială față de Pontiful Roman și și-a însușit, încă o dată, rugăciunea pe care ne-a învățat-o Sfântul Josemaría: omnes cum Petro ad Iesum per Mariam[3].

Îi mulțumim Papei Francisc, printre alte multe lucruri, pentru Anul Jubiliar al Milostivirii, pentru exemplul său de pietate și austeritate, impulsul apostolic pe

care îl dă lumii întregi, apropierea sa de oameni, în special de cei aflați în nevoie. De asemenea, îi mulțumim în cadrul ministerului lui Petru, că a luat decizia de a-l beatifica pe Pr. Alvaro. Congresul a dorit să exprime și mulțumirile sale Papei, pentru a mă fi confirmat ca succesor al Sfântului Josemaría, al Părintelui Alvaro beatificat și al Părintelui Javier, în fruntea Lucrării și că m-a numit, astfel, chiar în ziua alegerii mele, ca Prelat al Opus Dei. V-am scris deja că mă simțeam confuz de fericire și, în același timp, vesel pentru unitatea pe care ne-o acordă Sfântul Duh, Iubirea nesfârșită. Nu vreau să trăiesc decât pentru a fi un bun Părinte al fiecăruia, bărbați și femei, participând, dincolo de limitele mele, la paternitatea plină de iubire a lui Dumnezeu. Mă emoționează și faptul că, la data de 1 februarie, Papa a dorit să-mi scrie o scrisoare de sprijin și să mă pună sub protecția Sfintei Fecioare.

## *A clădi pe stâncă*

3. Cum să răspundem atâtor haruri, fiice și fii ai mei? Să ne reînnoim dorința de a reîncarna și de a comunica, cu fidelitate, spiritul Opus Dei, așa cum ni l-a transmis Sfântul Josemaría, sprijiniți într-un profund sens al filiației noastre divine față de Cristos și hotărâți să-l căutăm pe Dumnezeu, prin munca profesională și în împrejurările obișnuite ale vieții noastre, pentru a fi sarea și lumina lumii (cf. Mt 5, 13-14). Vocația creștină este măreață, duce la misterioasa noastră identificare cu Cuvântul întrupat, pe care Sfântul Ioan Paul al II-lea l-a exprimat o dată prin cuvinte îndrăznețe, reluând o expresie a Conciliului Vatican II: „Datorită harului primit prin botez, omul participă la nașterea veșnică a Fiului Tatălui, deoarece se transformă în fiu adoptiv al lui Dumnezeu: fiu în Fiul” [4].

4. Pr. Javier a fost un bun fiu al lui Dumnezeu, fiind și un fiu credincios al Sfântului Josemaría. Această fidelitate a însemnat rațiunea de a fi a vieții sale. Congresul general îi mulțumește lui Dumnezeu pentru viața și învățămintele celui care a fost Prelatul nostru între 1994 și 2016. De asemenea, acesta s-a făcut ecoul dorinței, din partea tuturor credincioșilor Prelaturii, membrilor Societății Sacerdotale ai Sfintei Cruci și Colaboratorilor, de a sublinia iubirea Părintelui Javier pentru Biserică și pentru această parte a Poporului lui Dumnezeu care este Opus Dei. Pr. Javier ne-a lăsat un exemplu rodnic de caritate pastorală, care se exprima prin uniunea cu Sfântul Părinte și cu toți frații din colegiul episcopal, în grija lui pentru suflete și printr-o activă sollicitudine pentru bolnavi și pentru cei aflați în nevoie. De aceea, cu siguranță că vă veți bucura să aflați de acest lucru, las aici dovada opiniei generale a

membrilor Congresului și a atâtor alte persoane, cu privire la importanță de a culege amintiri și mărturii despre Pr. Javier, despre viața lui dăruită și despre învățămintele sale.

Pe de altă parte, Congresul a constatat binele pe care îl fac cauzele de beatificare și de canonizare ale credincioșilor Lucrării din diverse țări și importanța de a continua să extindem devoțiunea personală față de ei, pentru a ajuta multe suflete să descopere iubirea divină și bucuria vieții creștine în mijlocul lumii, a cărei mărturie au adus-o, printre multe altele, Venerabilul Isidoro Zorzano și Venerabila Montserrat Grases. Încununând meritele sfinților, Domnul își încoronează propriile daruri [5]. Prin intermediul sfinților îl cinstim pe Dumnezeu de trei ori Sfânt și ne reînnoim dorințele noastre de sfințenie: de iubire pentru Dumnezeu și a celorlalți în El.

5. Administrațiile Centrelor Opus Dei, care constituie ***apostolatul apostolatelor*** sunt precum „coloana lor vertebrală” [6]. Congresul a dorit să sublinieze, încă o dată, rolul decisiv al activității sale, pentru a arăta, în mod real, ambianța de familie din cadrul Lucrării și pentru a-i ajuta pe cei care vin în casele noastre să observe, într-o manieră vizibilă, această realitate.

Răspundem acestui dar, rugându-ne ca Domnul să binecuvânteze această lucrare cu vocații abundente și pentru ca să fie un exemplu strălucitor a valorii și demnității sarcinilor căminului. Femeile din Prelatură își vor revizui serviciile pe care le prestează Administrațiile, conform circumstanțelor și nevoilor actuale, pentru a continua să susțină atmosfera de cămin, tonul uman și de familie, care face ca fiecare Centru să fie, cu adevărat, pentru noi o Betanie.

6. Dincolo de ne manifesta mulțumirea către cei care au fost *Custodes* ai Părintelui Javier, pentru modul dedicat în care l-au îngrijit, Congresul a acordat valoare ajutorului important pe care l-au dat credincioșii mai în vârstă sau cei bolnavi, prin oferirea veselă și simplă a limitărilor lor, pentru a continua să impulsioneze munca de evanghelizare, pe care Lucrarea o desfășoară în întreaga lume. Acestui impuls i se adaugă, fără îndoială, atenția sporită a celor care îi îngrijesc, cu afecțiune și într-un spirit de slujire generoasă, urmând tradiția pe care am moștenit-o de la Sfântul Josemaría, ca parte importantă a spiritului de familie. Fiice și fii ai mei, multe depind de felul cum îi îngrijim pe bătrâni și pe bolnavi!

Congresul general a adus la cunoștință, de asemenea, mulțumirile sale pentru frații și surorile voastre care, de-a lungul

acestor ani, și-au început activitatea apostolică în alte țări, lăsându-și locurile de origine, pentru a ajuta ca Lucrarea să se împlinească și pe alte meridiane. Amintiți-vă că, în mod frecvent, ne repeta Pr. Javier că există mulți oameni buni care ne așteaptă peste tot.

### *Provocări actuale în aventura formării*

7. Dinamismul apostolic, rod al Sfântului Duh, a fost susținut prin profunda lucrare de formare pe care Prelatura o oferă credincioșilor săi și care constituie și misiunea sa: se realizează în lumea întreaga o mare cateheză[7]. Congresul a vrut să sublinieze câteva subiecte ale acestei formări, în circumstanțele actuale. Permiteți-mi să le enumăr în continuare, pentru ca în fiecare circumscripție a Prelaturii, în fiecare Centru, în fiecare familie a fiicelor și a fiilor mei, în fiecare suflet, lumina

și puterea harului să ne facă să vedem ce mai putem face și, mai ales, cum putem să îmbunătățim ceea ce deja facem.

8. În primul rând, s-a luat în considerație locul central al Persoanei lui Isus Cristos, pe care dorim să-l cunoaștem, să-l întâlnim și să-l iubim. A-l pune pe Isus în centrul vieții noastre înseamnă să pătrundem și mai mult în rugăciunea contemplativă în mijlocul lumii și a-i ajuta pe ceilalți să meargă pe drumul contemplării [8]; să redescoperim într-o lumină nouă valoarea antropologică și creștină a diferitelor medii ascetice; să ajungem la om în integritatea lui: inteligența, voința, inima, relațiile cu ceilalți; să dezvoltăm libertatea interioară, care ne conduce la a face lucrurile cu iubire; să-i ajutăm să gândească, pentru ca fiecare să descopere ceea ce Dumnezeu îi cere și să-și asume deciziile sale, în deplină

responsabilitate personală; să hrănim încrederea în harul lui Dumnezeu, pentru a ne confrunta cu voluntarismul și cu sentimentalismul; să ne prezentăm idealul vieții creștine, fără să-l confundăm cu perfecționismul, învățând să conviețuim cu slăbiciunile proprii și cu cele ale celorlalți; să ne asumăm, cu toate consecințele, o atitudine cotidiană de abandon plin de speranță, bazată pe filiația divină.

Astfel, se întărește sensul misiunii vocației noastre, ca o realizare deplină și veselă: pentru că suntem chemați să contribuim, cu inițiativă și spontaneitate, la îmbunătățirea lumii și a culturii timpului nostru, în așa fel încât să se deschidă pentru planurile lui Dumnezeu față de omenire: *cogitationes cordis eius*, proiectele Inimii sale, care se mențin din generație în generație (Ps 33, 11).

În acest sens, se cuvine să facilităm ca toți să dorească să trăiască cu inima în Dumnezeu și, prin urmare, desprinși de lucrurile materiale. Să fim liberi ca să iubim: acesta este sensul spiritului nostru de sărăcie, austeritate și detașare de lume, aspecte evanghelice prețuite mult în magisteriul Papei Francisc.

În afară de aceasta, iubirea pentru Biserică ne va determina să procurăm resurse pentru desfășurarea de activități apostolice și să promovăm în toți o mare zel în realizarea profesională: celor care încă sunt studenți și trebuie să-și mai contureze marile dorințe de a construi societatea și celor care deja își exercită profesia; este bine ca, printr-o intenție dreaptă, să-și dezvolte sfânta ambiție de a ajunge departe și să lase urme. În același timp, îi îmbărbătez pe toții membrii Numerari și Numerare să aibă o disponibilitate activă și generoasă

pentru a se dedica, atunci când este nevoie, cu aceeași râvnă profesională, sarcinilor de formare și de conducere.

9. Această amplă panoramă ne invită să reînnoim dorința de extindere, precum în primele timpuri ale Lucrării, pentru a duce bucuria Evangheliei către multe suflete, pentru ca mulți să simtă atracția pentru Isus Cristos [9]. Părintele nostru ne spunea: ***dacă dorim să fim mai mult, să fim mai buni*** [10].

Aș vrea ca această considerație să suscite în noi un alt sens al urgenței pentru a putea promova, prin harul lui Dumnezeu și corespondența liberă și generoasă a persoanelor, multe vocații – câte Dumnezeu va dori – de Numerari, Asociați, Supranumerari și de preoți ai Societății Sacerdotale a Sfintei Cruci.

Libertate și vocație: aici avem două dimensiuni esențiale ale vieții

umane, care se cer una pe cealaltă. Suntem liberi ca să iubim un Dumnezeu care cheamă, un Dumnezeu care înseamnă iubire și care pune în noi iubirea pentru a-L iubi pe El și pentru a-i iubi pe ceilalți [11]. Această caritate ne dă deplina conștiință a misiunii noastre, care nu este ***un apostolat exercitat într-un mod sporadic sau parțial ci în mod permanent și din vocație, luându-l ca idealul întregii vieți*** [12]. Idealul iubirii pentru Dumnezeu și a celorlalți ne conduce spre cultivarea prieteniei cu multe persoane: nu facem apostolat, suntem apostoli! Astfel merge „Biserica către ieșire” despre care vorbește, în mod frecvent, Papa, amintindu-ne importanța blândeții, a mărinimiei, a contactului personal.

Acest «dinamism de „ieșire” pe care Dumnezeu vrea să-l provoace la credincioși» [13], nu este o strategie, ci forța însăși a Sfântului Duh,

Caritatea necreată. ***La un creștin, la un fiu al lui Dumnezeu, prietenia și caritatea formează un singur lucru: lumina divină care dă căldură*** [14]. Circumstanțele actuale ale evanghelizării fac să fie încă și mai necesar, dacă se poate, a se da prioritate comuniunii personale, a acestui aspect relațional care se află în centrul modului de a face apostolat, pe care Sfântul Josemaría l-a aflat în relațiile evanghelice. ***Se poate foarte bine spune, fii ai sufletului meu, că rodul cel mai mare al lucrării Opus Dei este acela pe care îl obțin membrii săi în mod personal prin apostolatul exemplului și al prieteniei loiale*** [15].

*A da și a primi formare*

10. Pregătind și predând mijloacele de formare ne emoționează să ne gândim la rodnicia lor pentru sufletele, prin harul lui Dumnezeu

cel care dă spor (cf. 1 Cor 3, 6). În afară de a pune pe primul plan mijloacele supranaturale este bine să depunem eforturi de a utiliza un limbaj inteligibil, cu un ton pozitiv și alinător, cu o viziune plină de speranță asupra lumii în care ne-a fost dat să trăim, care este locul nostru de întâlnire cu Dumnezeu; pentru a ușura participarea activă a asistenților; pentru a demonstra incidența practică a spiritului Opus Dei în viața de familie și socială, în așa fel încât să crească unitatea vieții: o autentică coerență creștină între ceea ce ne gândim, ne rugăm și trăim (cf. In 4, 24; Rom 12, 1; 2 Tes 3, 6-15).

11. Pentru fraternitatea și apostolatul prieteniei și a încrederii, se dovedesc a fi de mare importanță câteva virtuți: pe lângă smerenie, bucuria și generozitatea; și este necesar și un sincer interes pentru ceilalți, sub forma înțelegerii, respectului și

prețuirii diverselor opinii. Un ton pozitiv în discuții permite punerea în valoare mai bună a problemelor. În definitiv, este vorba de a fi ***semănători de pace și bucurie*** [16], așa cum ne-a învățat Părintele nostru, rectificând, cu sportivitate, atunci când în loc de pace am semănat, mai degrabă, puțină discordie. Centrele noastre, casele membrilor Asociați, ale celor Supranumerari și ale preoților din Societatea Sacerdotală a Sfintei Cruci, trebuie să emane o căldură atractivă de cămin (cf. Ps 133, 1; In 13, 34-45).

Îmi amintesc pacea și seninătatea pe care o iradia simpla prezență a Părintelui Alvaro, care trăia ceea ce ne învăța: „Spiritul de familie este atât de important pentru noi, încât fiecare fiică și fiu al meu să-l ia mereu cu sine; atât de puternic încât să se manifeste de îndată, lângă noi, facilitând crearea unei atmosfere de cămin în orice loc unde ne întâlnim.

De aceea, ființa noastră și faptul de a ne simți o familie nu se fundamentează pe materialitatea de a trăi sub același acoperiș, ci pe spiritul de filiație și de fraternitate, pe care Domnul l-a dorit din primul moment pentru *Lucrarea sa*” [17].

12. Îi cer Domnului să avem grijă în mod special de formarea celor care exercită îndrumarea spirituală personală, preoți sau laici, ca să știe cum să-i ajute, cu dăruire și cu acuratețe, pe ceilalți. Cu harul lui Dumnezeu vor reuși să primească, cu generozitate luminile Sfântului Duh, care vorbește din străfundul inimii (cf. Mt 10, 20). Bunul exemplu și împlinirea simplă a obligațiilor profesionale, familiale și sociale sunt imprescindibile pentru a ajuta alte persoane să-l urmeze pe Domnul. Părintele nostru ne-a învățat că prestigiul profesional, considerat ca un autentic serviciu, este precum un ***cârlig de pescar de oameni***[18]:

credința iluminează inteligența și dă sens vieții, o face să descopere acea nouă dimensiune care conduce la Viața întru Cristos.

13. Este bine să se favorizeze, prin acțiuni specifice, formarea profesională permanentă a celor care participă la sarcinile de conducere în treburile apostolice. Este vorba de a îmbunătăți capacitățile de a conduce și de a orienta persoane și echipe. O mare responsabilitate constă în a întări identitatea creștină a lucrărilor, calitatea gestiunii și a serviciului pe care ele le oferă societății. Colegialitatea este o artă care nu se poate improviza: să știi să asculți, să schimbi opinia, să împărtășești păreri, să contezi pe ceea ce este mai bun pe care fiecare om îl poate aduce.

*În Biserică*

14. Pentru ca noua evanghelizare să dea roade este decisivă comuniunea dintre catolicii înșiși. A face să crească aprecierea reciprocă dintre credincioșii Bisericii și între cele mai diverse grupări care pot exista reprezintă o parte din misiunea noastră în marea familie a fiicelor și fiilor lui Dumnezeu: ***principalul apostolat pe care noi creștinii trebuie să-l realizăm în lume, cea mai bună mărturie de credință, înseamnă să contribuim ca în Biserică să se respire aerul unei autentice carități*** [19]. Pentru aceasta este necesar să se întărească, într-un fel adecvat în fiecare caz, relația cu persoane din alte instituții și realitățile din Biserică, să se depășească posibile neînțelegeri și ne rugăm Domnului pentru inițiativele promovate de către alții, trăind în smerenia colectivă.

15. Ajutorul care este oferit preoților și seminariștilor se dovedește a fi de

mare importanță pentru binele Bisericii și al societății. Membrii Asociați și Supranumerari ai Societății Sacerdotale a Sfintei Cruci, pentru că participă, pe deplin, la vocația Lucrării, sunt protagoniștii din primul rând, pentru a imprima un nou dinamism tuturor activităților, respectând, în totalitate, dependența unică față de propriul lor Episcop și în contextul ministerului său pastoral, pe care îl dezvoltă, în mod obișnuit, în întregime și direct în serviciul diecezei de încardinare pe care o vor iubi întotdeauna din ce în ce mai mult.

Toți credincioșii din Opus Dei sunt chemați să se roage și să trateze cu apropiere și cu venerație pe Episcopii și preoții din zona lor geografică și să colaboreze cu ei, în măsura posibilităților lor: în măsura în care va fi coerent cu sfințirea muncii lor

profesionale și cu datoriile lor de familie.

Preoților, mă voi limita să le amintesc acum câteva cuvinte ale Papei despre ministerul spovedaniei: să fim primitori cu toții, martori ai blândeții lui Dumnezeu, plini de sollicitudine în a ajuta penitentul să reflecteze; cu claritate, cu disponibilitate, cu prudența, cu generozitate. Cu o inimă mărinimoasă vom celebra ministerul infinitei milostiviri a unui Dumnezeu care iartă [20].

Va fi bine să se continue să se beneficieze de ocaziile de a-i anima pe unii credincioși ai Prelaturii, Colaboratori și pe tineri, să se ofere să colaboreze, în deplină libertate și cu responsabilitate personale, la cateheză, la cursuri prematrimoniale, la activități sociale, în parohii sau alte locuri unde este nevoie, întotdeauna când este vorba

de servicii potrivite cu condiția lor seculară și cu mentalitatea laică, dar fără ca, în aceste activități, să nu depindă cu nimic, de autoritatea Prelaturii. Pe de altă parte, doresc să fac o mențiune specială pentru persoanele religioase, bărbați și femei, care au făcut și fac atât de mult bine Bisericii și lumii. ***Cine nu iubește și nu venerează starea religioasă nu este un bun fiu al meu*** [21], ne învață Părintele nostru. Mă bucură că mă pot gândi, desigur, la atâtea călugări și călugărițe, dincolo de preoții diecezanii, care au văzut înflorind vocația lor la căldura Lucrării.

Pentru o mai bună slujbă a Bisericii și o mai îngrijită atenție acordată sufletelor, Congresul general a indicat să se studieze, cu o imaginație creativă și cu flexibilitate, cel mai bun mod de a se impulsiona și coordona activitățile apostolice: de exemplu, unificând, în anumite

ocazii, Centrele din Opus Dei, pentru a economisi energii și pentru o facilita o viață de familie plină de bucurie și afecțiune; sau dispunând de mai multe locuri pentru apostolat, în mod convenabil instalate și organizate flexibil, pentru a preda mijloacele de formare acolo unde se află oameni: în centrele nevralgice ale orașelor, în zonele cu o puternică densitate de muncă, în polurile de creștere urbană, în școli și universități, de exemplu.

### *Noi provocări apostolice*

16. Congresul general a dorit să reia chemarea Congresului din anul 2002, pe care Pr. Javier a formulat-o astfel: dezvoltarea „unei noi culturi, a unei noi legislații, a unei noi mode, potrivite cu demnitatea persoanei umane și cu destinul său întru gloria fiilor lui Dumnezeu pentru Isus Cristos” [22]. Toți credincioșii Prelaturii, băieții de la Sfântul Rafael

și Colaboratorii trebuie să se simtă ca protagoniști ai acestei noi culturi care trebuie să depășească mentalitatea relativistă contemporană. Aceasta cere de la fiecare, după posibilitățile lui, o profundă formare umană, profesională și doctrinară, ca și o prezență hotărâtă în forurile în care pot accede, cu o deschidere de vedere care să permită întâlnirea cu toți.

Este nevoie, de asemenea, să ai un anumit prestigiu – cel care se dobândește dacă îi luăm în serios pe ceilalți – și de a avea un personal *dar al limbilor*, de a se face înțeles, cultivat cu dorința de a se reînnoi în permanență. Astfel se favorizează acea empatie prin care viziunea creștina asupra realității se dovedește a fi convingătoare, se bazează și pe întrebările aproapelui, fără să copleșească și nici să nu cadă într-un monolog. Respectul pentru

demnitatea fiecărei persoane, dincolo de greșelile sale și pentru binele comun din societate, munca senină și responsabilă, în colaborare cu alți cetățeni, pune în evidență frumusețea și atractivitatea valorilor creștine în diversele situații ale societății.

17. Pentru a înțelege complexitatea anumitor sectoare ale vieții sociale este nevoie de ajutorul experților; de exemplu, în domenii precum următoarele: utilizarea tehnologiilor digitale de informare și comunicare; urmărirea inițiativelor educaționale; comunicarea instituțională; administrarea proiectelor universitare; conducerea și gestionarea spitalelor și a clinicilor; proiectele de promovare socială; creația și susținerea fondurilor patrimoniale. Exigența competenței profesionale este o parte a mentalității laice și merge împreună cu dorințele sufletului preoțesc:

perfecționarea creației și comântuirea.

Pentru a promova o nouă cultură, se dovedește că este necesară formarea acelor experți care, având bune criterii, vor putea ajuta la soluționarea – printr-o bază antropologică creștină – unor probleme cu adevărat complexe: genul, egalitatea, obiecția de conștiință, libertatea religioasă, libertatea de expresie, bioetica, modurile de comunicare, pentru a enumera doar câteva. Locuri privilegiate pentru a studia aceste teme sunt universitățile și centrele de cercetare.

În afară de aceasta, este bine să se elaboreze, cu prudență și îndrăzneală, un plan de formare adecvat fiecărei persoane, începând cu cei mai tineri, pentru a avea idei bine fundamentate. Fără a se închide într-o atitudine pur și simplu

defensivă este nevoie să se ia în considerare aspectele adevărate ale diferitelor poziții, pentru a dialoga cu alte persoane, învățând de la toți și respectându-le efectiv libertatea, mai ales în probleme supuse liberi opinii.

18. Este faimoasă afirmația

Fericitului Paul al VI-lea care spunea că „omul contemporan îi ascultă mai cu plăcere pe cei care fac mărturisiri decât pe cei care predau” și continua:

„Dacă îi ascultă pe cei care predau este pentru că ei fac mărturisiri”

[23]. În cultura contemporană este nevoie de chipuri care fac credibil un mesaj. Este convenabil, de aceea, a fi prezentate mărturii atractive despre viața creștină pusă în slujba celorlalți. Dincolo de formarea liderilor de opinie este nevoie și de impulsionearea inițiativelor de informare despre Biserică și, în cadrul ei, despre Prelatura Opus Dei, de asemenea, prin intermediul rețelelor sociale, atât de eficiente

pentru a putea ajunge rapid la mii de persoane. Dezvoltarea acestor inițiative depinde de generozitatea și de creativitatea celor care le susțin.

19. Alături de apostolatul personal de prietenie și de încredere, Congresul a dorit să-și manifeste deplina susținere pentru lucrările apostolice corporative și personale. Rodnicia sa apostolică este dovedită prin formarea integrală pe care o realizează: învață, educă, deschid către slujirea celorlalți. Este interesant că ele să ajungă la mai multe persoane, apropiindu-le treptat de bogăția credinței creștine, care eliberează de teamă și de tristețe. Pentru ca această credință să facă parte din viața cotidiană este nevoie de mijloace de formare adaptate spre familie, spre elevi de liceu, spre studenți din universități etc. Aceasta presupune motivarea persoanelor și buna lor pregătire.

20. Evanghelizarea societății și dezvoltarea susținută a lucrării apostolice fac posibilă apariția noilor centre educaționale, precum cele care pot se să realizeze o formare umană și creștină pentru părinți și pentru copiii lor, din cea mai fragedă copilărie. Atunci când crearea acestor centre este supusă unei legislații care împiedică sau face dificil să fie o lucrare corporativă sau personală, în ciuda a orice, ar putea să se creeze condiții care să permită primirea unei îngrijiri spirituale din partea preoților Prelaturii.

### *Importanța familiei*

21. Papa ne învață în cea de-a doua enciclică a sa: „În familie se cultivă primele obiceiuri despre iubire și grijă pentru viață, ca de exemplu cel de a utiliza corect lucrurile, ordinea și curățenia, respectul pentru ecosistemul local și protejarea

tuturor ființelor create. Familia este locul de formare integrală, acolo unde se dezvoltă diferitele atitudini, intim legate între ele, spre maturitatea personală” [24]. Se maturizează cu timpul și cu privire îndreptată către înainte, cu încredere: este nevoie să se dezvolte în familii, sensul profund al virtuții speranței.

Va fi convenabil să se studieze moduri practice pentru dezvoltarea pregătirii pentru căsătorie, susținerea iubirii reciproce între soți și viața creștină în familii, impulsionarea vieții sacramentale a bunicilor, părinților și copiilor, în special, spovedania frecventă. Cristos îmbrățișează toate vârstele omului, nimeni nu este inutil sau în plus.

Congresul acordă valoare grupurilor de studiu despre rolul educativ, social și economic al familiei, cu intenția de a crea pentru opinia

publică o atmosferă favorabilă față de familiile numeroase. Va fi oportun să se întărească atenția acelor care sunt deja în conexiune cu diversele instrumente apostolice (grădinițe pentru copii, școli, cluburi, universități, cămine).

Orientarea familială, atât de încurajată de către Pr. Javier, continuă să fie o prioritate, căci contribuie, cu eficacitate, la consolidarea iubirii reciproce între soți și la deschiderea către viață și, de asemenea, facilitează ca dinspre realitatea familiei naturale să se reverse bucuria familiei ca spațiu spiritual creștin. Prin multe inițiative se ajunge de fiecare dată la mai multe familii tinere și la realizarea unei ample munci de formare. Se descoperă astfel, la multe persoane, frumusețea căsătoriei sacramentale, ca imagine a unirii lui Cristos cu Biserica (cf. Ef 5, 32): prin sacrament, pacea și bucuria Sfântului Duh intră

în cămine. Prin iubirea reciprocă a părinților, precum la liturgie și la comuniunea cu Biserica, Dumnezeu „ne iubește și ne face să vedem și să experimentăm iubirea sa și dom acest „înainte” al lui Dumnezeu se poate naște și în noi iubirea ca răspuns” [25].

22. Congresul a dorit să semnaleze un domeniu apostolic de mare relevanță în ultimii ani: este vorba de a contribui la creșterea credinței și a formării atâtor emigranți care provin din țări cu tradiție catolică (de exemplu, filipinezi, latinoamericani, polonezi etc.) dându-le formare umană. Dincolo de faptul de a-i ajuta ca să-și dezvolte propria identitate, această formare face din ei, în țara de primire, o autentică pătură pentru evanghelizare (cf. Lc 13, 20). În lumea întreagă, mai multe zeci de biserici încredințate de către Episcopi preoților incardinați în Prelatură pot să susțină, cu eficiență,

această activitate, urmând planurile pastorale ale episcopilor diecezane de care depind.

*Lucrarea este în mâinile noastre*

23. Pentru a impulsiona lucrările nu există numai membrii Numerari și Asociați: este bine să fie responsabilizați mult și membrii Supranumerari, bărbați și femei și să fie ajutați : ei trebuie să simtă Lucrarea ca fiind a lor, ca fiind încă un fiu al său. Astfel, așa cum a spus Părintele nostru cu o anumită ocazie, ***între toți vom alina multe lacrimi, vom aduce multă cultură ..., vom aduce multă pace, vom evita multe ciocniri, multe lupte; și vom face ca mulți oameni să se privească în ochi, cu noblețe creștină, fără ură*** [26]. Este interesant faptul că fiii mei Supranumerari să colaboreze cu deplină forță la lucrarea Sfântului Rafael, care are ca ***scop imediat*** să dea ***o formare integrală*** [27]. Este

normal, și chiar obișnuit în unele locuri, ca membrii Supranumerari să impulsioneze și să conducă cluburi de tineret și alte inițiative educaționale.

Ca o consecință a unei formări bine asimilate, fără rigidități și cu calm, atunci când devine prudent și adecvat, membrii Supranumerari colaborează cu Dumnezeu, pentru nașterea vocației membrilor Numerari și Asociați; ei se roagă, în particular, pentru fiii lor, având acea perspectivă posibilă, cu cel mai mare respect pentru libertatea personală și lăsând totul în mâinile lui Dumnezeu.

În munca Sfântului Gabriel este mai bine să se mărească, în mai multe locuri, numărul de membri Supranumerari însărcinați cu grupuri, *străjeri* și cei care exercită îndrumarea spirituală personală obișnuită; să se sprijine mai mult pe

ei, pentru a se îngriji de retrageri spirituale; să-i încurajeze să impulsioneze apostolatul în locuri în care încă nu există un Centru; să se vadă dacă poate exista o mai mare prezență activă a membrilor Asociați și Supranumerari în grupurile de lucru sau în echipe, pentru anumite inițiative apostolice. Pentru facilitarea formării lor, se va dispune de materiale adecvate, în diverse limbi străine.

### *Apostolat cu tineretul*

24. Congresul general a realizat importanța lucrării Sfântului Rafael, ***drăguța ochilor noștri*** [28]. Se sugerează să se dea prioritate mijloacelor generale și particulare care să favorizeze dezvoltarea activității cu oamenii tineri, de orice tip și care, prin harul lui Dumnezeu, să se suscite abundente vocații pentru membri Numerari și Asociați tineri. Toți credincioșii Prelaturii și

membrii Societății Sacerdotale ai Sfintei Cruci vor lua în considerație cum să colaboreze – prin rugăciune, mortificare și acțiune – pentru a ajunge la mult mai multe persoane tinere.

În activitatea Sfântului Rafael, o prioritate clară de formare a băieților și fetelor este aceea de a-i ajuta să fie ***suflete întru rugăciune***[29], fiind învățați, în mod practic, cum să vorbească cu Dumnezeu și cum să-l asculte. Este bine, de asemenea, să descopere valoarea umană și supranaturală a unei prietenii adevărate, importanța studiului, a lecturii și a excelenței profesionale, pentru a sluji Biserica și societatea. Printre virtuțile care trebuie dezvoltate la tineri, Congresul a dorit să menționeze tăria și dârzenia, cumpătarea (de exemplu, în utilizarea inteligentă și moderată a tehnologiilor) și tot ceea ce dezvoltă spiritul de a sluji. Este

important să-i ajutăm pe tineri, să dea seamă de credința lor și a extrage consecințele practice pe care le aduce cu sine faptul de a-l urma pe Domnul: în familie, împreună cu prietenii și pe rețelele sociale.

25. Este bine să fie dat ajutor ca tinerii și părinții lor să acorde valoare și să descopere cât de atractiv este să te dăruiești în totalitate Domnului cu o inimă nedespărțită, în același timp în care îi arătăm frumusețea vocației de a forma o familie creștină. Din Centrele Sfântului Rafael, acolo unde se realizează activitatea cu universitari, merită să fie discutate diferite aspecte despre logodnă și căsătorie, servindu-ne de diverse mijloace: de exemplu, mărturii ale membrilor Supranumerari, bărbați și femei, cursuri de Orientare familială pentru necăsătoriți, conferințe și proiecții, lecturi de o utilitate constatată. Necesitatea urgentă a

mărturiei unui mare număr de familii creștine ne invită să ajungem la începutul acestui drum vocațional, deja înainte de logodnă, cu un respect autentic și o credință profundă în misiunea evanghelizatoare a familiei creștine „comunitate de credință, speranță și caritate” [30].

26. Să continuăm, cu entuziasm, lucrarea apostolică, cu studenți și cu tineri muncitori, necăsătoriți sau recent căsătoriți, beneficiind de formarea pe care mii dintre ei au primit-o prin atâtea inițiative apostolice, în special în școli, cluburi și Centre ale Sfântului Rafael. În acest sens, se dovedește a fi oportună profesionalizarea asociațiilor de alumni, care lucrează cu inițiativă și creativitate, dezvoltând formule atrăgătoare care permit continuarea prin munca Sfântului Gabriel, promovând colaborarea dintre multe

persoane, precum membrii  
Colaboratori.

27. La mijloacele de formare de la Sfântul Rafael și Sfântul Gabriel este bine să favorizăm exersarea lucrărilor de milostenie spirituale și corporale, urmând învățăturile constante ale Bisericii, experiența Sfântului Josemaría, precum și exemplul și cuvintele Papei Francisc. Activitățile și inițiativele personale împreună cu solidaritatea, ajutorul pentru cei aflați în nevoie și responsabilitatea socială nu sunt ceva conjunctural și nici marginal, ci ceea ce se întâlnește la baza Evangheliei. A aprofunda doctrina socială a Bisericii, de exemplu prin intermediul cursurilor și a conferințelor, va ajuta în special în contexte de mare inegalitate socială.

28. Universitățile, care sunt lucrări apostolice, trebuie să continue să promoveze cercetarea cu impact

internațional și să creeze spații de colaborare cu intelectualii de prestigiu mondial. Această activitate va ajuta la dezvoltarea paradigmatelor științifice și a modelelor conceptuale coerente, cu o viziune creștină despre persoană, cu convingerea că societățile au nevoie de aceste perspective pentru a susține pacea și dreptatea socială. Această atitudine de a fi în slujba tuturor se exprimă, de asemenea, cu naturalețe prin prietenia cu colegii de la alte universități.

### *Câteva priorități*

29. În afară de începutul tot mai apropiat al apostolatului stabil al Prelaturii din noile țări, Congresul sugerează să se orienteze expansiunea apostolică spre anumite locuri, în care se lucrează deja și care au mare incidență pentru configurarea viitoare a societății, pentru că se găsesc în ele organisme

internaționale sau centre intelectuale de primă importanță.

Congresul invită la continuarea publicării și difuzării operelor complete ale Sfântului Josemaría și la respectiva activitate de cercetare istorică, înspre binele Bisericii și a sufletelor. În mod concret, se sugerează să se dezvolte chiar și mai mult, din perspective diverse (academic, teologic, sociologic, spiritual, printre altele) acel aspect central al mesajului Sfântului Josemaría, care reprezintă lucrarea fiilor lui Dumnezeu, ca baza a sfințeniei și atmosfera naturală a apostolatului, cu atâtea consecințe pentru Biserică și pentru societate.

30. Aproape că am terminat. După citirea paginilor anterioare, v-ați putea întreba: printre alte concluzii la care a ajuns Congresul, care sunt prioritățile pe care Domnul ni le prezintă în acest moment istoric al

lumii, al Bisericii și al Lucrării?  
Răspunsul este clar: în primul rând,  
să avem grijă, cu delicatețe de  
îndrăgostiți, de uniunea noastră cu  
Dumnezeu, plecând de la  
contemplarea lui Isus Cristos, chip al  
Milostivirii Tatălui. Programul  
Sfântului Josemaría va fi valabil  
mereu: ***Să-l cauți pe Cristos; Să-l  
găsești pe Cristos; Să-l iubești pe  
Cristos*** [31]. Munca apostolică a  
Lucrării este și va trebui să fie  
întotdeauna o supraabundență a  
vieții noastre interioare. Acesta este  
momentul, fiice și fii ai mei, ca să  
pătrundem tot mai mult pe  
drumurile contemplării din mijlocul  
lumii.

31. Biserica, de mai multe decenii, și-  
a fixat atenția maternă asupra a  
două priorități: familia și tinerii. De  
asemenea, noi, ca *părticică* a Bisericii  
dorim să urmărim grijile ultimilor  
Papi, pentru ca familia să răspundă  
în fiecare zi cu și mai multă credință

față de planurile pline de iubire pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ea. Totodată, trebuie să-i ajutăm pe toți tinerii pentru ca visurile lor care presupun iubire și slujire să se transforme într-o realitate plină de bucurie. Concluziile Congresului se regăsesc în însoțirea familiei și a tinerilor ca o linie de forță, din care se vor putea scoate multe consecințe practice pentru lucrarea noastră apostolică zilnică.

Pe lângă aceste priorități, aș dori să subliniez urgența care ne revine tuturor de a ne mări inima – să-i cerem Domnului să ne dea o inimă pe măsura sa – pentru ca să intre în ea toate nevoile, durerile, suferințele bărbaților și ale femeilor timpului nostru, în special ale celor mai slabi. În lumea actuală, sărăcia își arată mai multe fețe diferite: bolnavi și bătrâni care sunt tratați cu indiferență, singurătatea pe care o suportă multe persoane abandonate,

drama refugiaților, mizeria în care trăiește cea mai mare parte a omenirii, ca o consecință a multor nedreptăți care strigătoare la Cer. Nimic din aceasta nu ne poate rămâne indiferent. Știu că toate fiicele mele și toți fiii mei vor putea să pună în mișcare „imaginația milosteniei” [32], pentru a aduce balsamul blândeții lui Dumnezeu către toți frații noștri care au nevoie: ***Săracii – spunea acel prieten al nostru – sunt cea mai bună carte spirituală a mea și motivul principal pentru rugăciunile mele. Mă dor aceștia, iar Cristos mă doare împreună cu ei. Și, pentru că mă doare, înțeleg că îl iubesc și că îi iubesc*** [33].

32. Congresul a dorit să pună în mod clar, în mâinile Sfintei Fecioare, concluziile pe care tocmai vi le-am transmis. Doar prin medierea ei maternă vom putea fi capabili să mergem mai departe, în misiunea

plină de patimă care ni se încredințează, ca discipoli ai lui Isus Cristos. Ea este *Mater pulchrae dilectionis*, Maica Iubirii Frumoase (cf. Sir 24, 24), pe care o sărbătorim în calendarul propriu al Prelaturii, ca o sărbătoare liturgică astăzi, 14 februarie [34]. La această dată, Dumnezeu i-a arătat Sfântului Josemaría, în 1930, vocația femeilor din Opus Dei; iar în 1943, care este locul preoților. Astfel, s-a accentuat și mai tare unitatea Lucrării, unitatea unei **dezorganizări organizate** [35], dar mai ales unitatea care se naște din Iubire, aceea prin care toți suntem atenți la ceilalți, fii ai celei care este **Maica lui Dumnezeu și Maica noastră** [36].

Cântând azi Te Deum-ul acțiunii de mulțumire în fața Domnului expus în mod solemn pe monstranță mi-am amintim de voi. **Împărtășanie, unire, comunicare, încredere: Cuvânt, Pâine, Iubire** [37]. Crezând

faptul că Isus Cristos, ascuns acum în Pâine și Cuvânt, va veni la sfârșitul Timpurilor, i-am cerut să vină în ajutorul nostru și v-am încredințat tuturor milostivirii lui.

33. Fiice și fii ai mei, dacă în această lume, atât de frumoasă și, în același timp, zbuciumată, când vreunul dintre voi se va simți vreodată singur să știe că Părintele se roagă pentru el și-l însoțește cu adevărat, în Comuniunea sfinților și că îl poartă în inima sa. Îmi place să-mi amintesc, în acest sens, cum liturgia cântă despre întâmpinare Pruncului la Templu, sărbătoare liturgică pe care noi am celebrat-o în ziua de 2 a acestei luni: părea, se spune, că Simion l-ar fi ținut în brațele sale pe Isus; în realitate, era invers: „*Senex Puerum portabat, Puer autem senem regebat*”<sup>i</sup>: bătrânul îl purta pe Prunc, dar, de fapt, Pruncul era cel care îl ținea pe bătrân și îl călăuzea. Astfel ne susține și Dumnezeu, deși,

câteodată, am putea să observăm doar greutatea sufletelor asupra noastră; așa ne susține, prin intermediul ***binecuvântatei Comuniuni a Sfinților***[39].

*Per singulos dies, benedicimus te*, zi după zi, te binecuvântăm, Doamne, împreună cu întreaga Biserică: „în fiecare zi”, cum îi plăcea Părintelui Javier să repete, fiu credincios al Sfântului Josemaría și al Fericitului Alvaro; fiu credincios, spuneam, angajat într-o luptă zilnică, pentru a se lăsa purtat către o Iubire divină. Îmi ridic sufletul către Dumnezeu de trei ori Sfânt, din mâna Fecioarei, Maică a Iubirii care se oferă fără de măsură: fă, Doamne, ca din credință în Iubirea ta să trăim în fiecare zi, cu o iubire mereu înnoită, într-o speranță plină de bucurie.

Cu toată afecțiunea, vă  
binecuvântează

Părintele vostru

*Fernando*

Roma, 14 februarie 2017.

Sărbătoarea de Sfânta Maria, Maica  
Iubirii Frumoase.

---

[1] Sf. Josemaría, *Cristos care trece*,  
nr. 132.

[2] Cf. Papa Francisc, Exhort. ap.  
*Evangelii gaudium*, *incipit*.

[3] Sf. Josemaría, *Drum*, nr. 833.

[4] Sf. Ioan Paul al II-lea, Omilie, 23-  
III-1980. Cf. Conciliul Vatican II,  
Const. past. *Gaudium et spes*, 22.

[5] Cf. Liturghierul Roman, Prefața I  
a sfinților.

[6] Pr. Javier, Scrisoare, 28-XI-2002,  
18, în "Cartas de familia" V, 125. Cf.  
Instrucție, 31.05.1936, 66.

[7] Sf. Josemaría, Însemnări ale unei întâlniri de familie, 6.02.1967, în *Noticias* 1967, p. 84 (AGP, bibliotecă, P02).

[8] Sf. Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 67.

[9] Sf. Josemaría, Însemnări ale unei meditații, 1.04.1962 (AGP, bibliotecă, P09, p. 46).

[10] Sf. Josemaría, *Instrucție*, 8.12.1941, nota 122.

[11] Cf. Sf Josemaría, *Forja*, nr. 270.

[12] Sf. Josemaría, *Instrucție*, mai 1935/14.09.1950, nr. 15.

[13] Papa Francisc, Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 24.11.2013, nr. 20.

[14] Sf. Josemaría, *Forja*, nr. 565.

[15] Sf. Josemaría, *Scrisoare* 11.03.1940, nr. 55.

[16] Sf. Josemaría, *Cristos care trece*, nr. 30.

[17] Fer. Álvaro, Scrisoare, 1.12.1985, în "Cartas de familia" I, nr. 204.

[18] Sf. Josemaría, *Drum*, nr. 372.

[19] Sf. Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 226.

[20] Cf. Papa Francisco, cf. Scrisoarea apostolică *Misericordia et misera*, 20.11.2016, nr. 10.

[21] Sf. Josemaría, *Instrucție*, mai 1935/14.09.1950, nota 5.

[22] Pr. Javier, Scrisoare, 28.11.2002, nr. 11, în "Cartas de familia" V, nr. 118.

[23] Sf. Pablo VI, Exhort. ap. *Evangelii nuntiandi*, 8.12.1975, nr. 41.

[24] Papa Francisc, Enc. *Laudato si'*, 24.05.2015, nr. 213.

[25] Benedicto XVI, Enc. *Deus caritas est*, 25.12.2005, nr. 17; cf. 1 *Jn* 4, 10.

[26] Sf. Josemaría, Însemnări ale unei întâlniri de familie, 18.06.1974, în "Catequesis en América" (1974) vol. I, p. 549 (AGP, biblioteca, P04).

[27] Sf. Josemaría, *Scrisoare* 24.10.1942, nr. 3.

[28] *Ibid.*, n. 70.

[29] *Ibid.*, n. 5.

[30] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 2204.

[31] Sf. Josemaría, *Drum*, nr. 382.

[32] Sf. Juan Pablo II, Scrisoarea apostolică *Novo millennio ineunte*, 6.01.2001, nr. 50.

[33] Sf. Josemaría, *Brazdă*, nr. 827.

[34] Congregația pentru Cultul Divin  
și Disciplina Sacramentelor, Decret  
626/12/L, 10.11.2012.

[35] Sf. Josemaría, *Convorbiri*, nr. 19.

[36] Sf. Josemaría, *Forja*, nr. 11.

[37] Sf. Josemaría, *Drum*, nr. 535.

[38] Liturgia Orelor, Primele Vespere  
ale sărbătorii Prezentării Domnului  
în Templu, Antifona *ad Magnificat*.

[39] Sf. Josemaría, *Brazdă*, nr. 56.

.....

Copyright © Prælatūra Sanctæ Crucis  
et Operis Dei

(Este interzisă orice divulgare  
publică, totală ori parțială, fără  
autorizație din partea titularului  
dreptului de autor)

(Pro manuscripto)

.....

pdf | document generat automat din  
[https://opusdei.org/ro-ro/article/  
scrisoare-pastorala-prelat-opus-dei-  
februarie-2017/](https://opusdei.org/ro-ro/article/scrisoare-pastorala-prelat-opus-dei-februarie-2017/) (20.03.2026)